

РЕШЕНИЕ

№ 4486

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 29.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **4842** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], С., ЕИК[ЕИК], чрез пълномощника си адв. П. А., със съдебен адрес - С., [улица], ет. 1, ап. 4, срещу Ревизионен акт №/ 15. 10. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 559 / 30. 03. 2011 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваната част. Претендира разносните по делото.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1004975 от 14. 06. 2010 г., издадена от М. Р. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. /оправомощена със Заповед № РД-01-6 / 04. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода 10. 10. 2008 г. – 30. 04. 2010 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1004975 от 07. 09. 2010 г., връчен на представляващ дружеството на 17. 09. 2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1004975 / 09. 09. 2010 г., е определен М. П. Б., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма]. Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ №/ 15. 10. 2010 г., връчен на пълномощник на дружеството на 02. 11. 2010 г.

С жалба вх. № 53-06.2542 / 16. 11. 2010 г., е оспорен РА по административен ред.

Със споразумение без дата, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган с до три месеца.

С Решение № 559 / 30. 03. 2011 г.) на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 04. 04. 2011 г.

С жалба, вх. № 53-00-256 / 21. 04. 2011 г. (изпратена по пощата на 18. 04. 2011 г. – видно от клеймото на пощенския плик – стр. 20), е обжалван РА и по съдебен ред.

С оспорения в настоящото съдебно производство РА № № / 15. 10. 2010., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., на жалбоподателя [фирма], е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 32 075,61 лв. по фактура № / 03. 06. 2009 г. издадена от [фирма].

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 32 075,61 лв. по фактура № / 03. 06. 2009 г. издадена от [фирма], тъй като е приел че не са налице доказателства за извършената дейност от страна на дружеството доставчик и доказателства за начина на формиране на данъчната основа.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършването на услугата от страна не [фирма], което дружество носело цялата отговорност за изпълнението на задачите по сключения договор с [фирма].

Съгласно договор за услуги от 09. 01. 2009 г. между [фирма], в качеството му на изпълнител и [фирма], в качеството му на поръчващ, поръчващия възлага, а изпълнителя се задължава да извърши на свой риск срещу възнаграждение предварително проучване и проект за инфраструктура(пътища за достъп заедно с техните сервитути) до потенциални имоти за разполагане на вятърни генератори „Вятърен парк Д.”, [община] и Г.. Възнаграждението по договора е в размер на 98 400 евро без ДДС. Със споразумение между страните от 15. 01. 2009 г., е предвидено възнаграждението да бъде в размер на 98 400 евро с ДДС. Със споразумение между страните от 01. 06. 2009 г., е предвидено възнаграждението да бъде заплатено в 2 дневен срок от подписване на споразумението. На 03. 06. 2009 г. от страна на [фирма], е издадена фактура № 5 с данъчна основа 160 378,06 лв. и ДДС в размер на 32 075,61 лв.

С договор от 09. 03. 2009 г. между [фирма], в качеството му на поръчващ и [фирма],

в качеството му на изпълнител, поръчващия възлага, а изпълнителя се задължава да извърши на свой риск срещу възнаграждение предварително проучване и проект за инфраструктура (пътища за достъп заедно с техните сервитути) до потенциални имоти за разполагане на вятърни генератори „Вятърен парк Д.“, [община] и Г.. Възнаграждението по договора е в размер на 20 000 лв. без ДДС. На 15. 09. 2010 г. от страна на [фирма], е издадена фактура № 213 (а не както се сочи в РД – фактура № 387 / 30. 04. 2010 г.) с данъчна основа 20 000 лв. и ДДС в размер на 4 000 лв.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършената доставка, по която се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

На основание т. 12 от договора за услуги от 09. 01. 2009 г. между [фирма] и [фирма], този договор се подчинява и тълкува в съответствие с българското право.

Съгласно чл. 283, ал. 1 от ЗЗД, довереникът трябва да извърши възложеното му действие лично. В ал. 2 на същия член са посочени случаи при които довереникът може да възложи работата на друго лице, но при всички случаи, на основание ал. 3 от същия член, следва да извести незабавно доверителя за заместването.

В конкретния случай се твърди, че при изпълнението на договора от страна на [фирма], същия е ползвал подизпълнител, но въпреки това няма представени доказателства, че това дружество, е уведомило поръчващия за това.

Съдът счита, че не е налице реално извършена доставка от страна на [фирма], за което е издадена фактура № 03. 06. 2009 г. Видно от представените уведомления по чл. 62, ал. 4 от КТ и приложени трудови договори, в [фирма], са били наети само 5 лица, от които 3 на длъжност административен секретар и 2 броя пазачи. По делото няма доказателства за тяхната квалификация за извършването на дейността по сключения договор за услуги от 09. 01. 2009 г. между [фирма], в качеството му на изпълнител и [фирма], в качеството му на поръчващ. В същото време фактурираната от [фирма] на [фирма] услуга, е на стойност многократно по-малка от тази фактурирана от [фирма] на [фирма], при положение, че се касае за една и съща дейност.

По делото също така няма доказателства за допълнително извършената от страна на [фирма], за която съответно е начислен ДДС и издадена процеснта фактура.

Съдът счита за неоснователни изложените от жалбоподателя доводи, свързани с икономическата изгода и носенето на риска, тъй като по сключения договор между [фирма] и „Г. Е. 1“, не се предвидени никакви неустойки за забавено изпълнени, а точно напротив с допълнително споразумение, е предвидено авансово плащане на цената.

В случая правилно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като както пред административния орган, така и пред съда, не се представиха доказателства за действително извършена услуга от страна на [фирма] към „Г. Е. 1“.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗДДС, доставка на услуга е всяко извършване на услуга, но към това определение не се включва простото префактуриране на извършената от трето лице дейност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено

съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], С., срещу Ревизионен акт № / 15. 10. 2010 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 559 / 30. 03. 2011 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

ОСЪЖДА [фирма], С., ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 092 (хиляда деветдесет и два) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: